

въ тази велика картина, и туй платно ще придобие своята цѣнностъ. И Богъ, като дойде да работи върху васъ, най-напрѣдъ ще ви нацапа. Ще се измѣнятъ мислитѣ ви, почакайте день, два, мѣсець, два, три мѣсеца, и, ако отъ туй платно не излѣзе нѣщо, тогава — да. Туй не могатъ да разбератъ съврѣменнитѣ хора; като дойдете при мене, и азъ ще ви нацапамъ, а тѣ казватъ: „Обърналъ ви ума“. Че съмъ обърналъ ума ви, че съмъ ви нацапалъ отъ вашето гледище — признавамъ, но чакайте день, два, три, мѣсець, ако не излѣзе нищо, тогава говорете. Да не мислите, че азъ разсждавамъ несериозно или пристрастно. Допуснете, че хората сж платното, а този художникъ, тази божествена четка е е почнала да цапа. На онази хубава мома, когато стане брѣменна, излизатъ петна по лицето. Този великъ художникъ рисува вжтрѣ своята картина, а туй, бѣлото платно, трѣбва да се нацапа, защото, ако не се нацапа, нищо нѣма да излѣзне. Азъ имамъ прѣдъ видъ — не глупавиятъ художникъ да те цапа, а умниятъ, гениалниятъ, божествениятъ, той да те цапа, а не онзи, кой, „онзи“? Хайде да го заминемъ. Сега, правете разлика. Нѣкой ще тегли друго заключение. Като го нацапашъ, трѣбва да изкарашъ нѣщо. т. е. не само да нацапашъ човѣка, а трѣбва и да го очистишъ, да нарисувашъ тази картина и да кажешъ: „Братко, доволенъ ли си? Хайде, иди си и се радвай“. Когато нѣкои дойдатъ между насъ, тѣ искатъ да ни видятъ всички чисти. Тѣ сж стари хора, бѣгатъ отъ вѣншния свѣтъ и идатъ при насъ, като въ нѣкой приютъ или спасителенъ домъ, като ония домове по планинитѣ, и казватъ: „Не сж тѣ добри хора, азъ ги мислѣхъ, че сж благородни хора, а тѣ ми дадоха мотиката да копая; азъ дойдохъ да живѣя като хората, да си похапнемъ съ пражолички, отъ рибицитѣ, посипани съ солчица и червенъ пиперъ, съ винце отъ избата, седемгодишно, и тогава — аа, великъ е животътъ! Ее, какво мислишъ, Иване, кой е хранилъ това прасе? Отлично прасе, а пъкъ туй винце — благо-